

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασκόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἑθνεύσεως, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίτας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΔΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 80. Ἐξέμνηνος
δραχ. 45. Τρίμνηνος δραχ. 25.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγόντων γράσεια διατριμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σέλλινια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΠΛΗΣΕΩΣ

Ἄρχιζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθῆμοτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβρπιδοῦ ἀριθ. 33, παρὰ τὸ Ἑσθόσιον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 33

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Μὰ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Μοκοκό, εἶναι αὐτὸς ποὺ πλένει τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια. Τὸν ξέρω καλά. Εἶναι ἀσχημομούρης καὶ κακός.

Ὁ Αὐγουστος ἐξακολουθοῦσε ἱκανοποιημένος τὴν ἀνάκρισή του.

— Τὸν εἶδες εἰς, Ἰαλέ, ρώτησε, νὰ πλησιάσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν Πατατούκα;

Ἡ μικρούλα ἀκέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ ὕστερα ἀπάντησε, δίχως δισταγμό:

— Ναί... Ὁ Στριμμένος εἶχε βγει ἀπὸ τὴν κουζίνα του τὶς τελευταῖες ὥρες, καὶ ἔταν ἔδωκαν τὸν Πατατούκα στ' ἀμάξι, εἶχε βοηθήσει καὶ αὐτός...

Ὁ παλιάτσος χαμογέλασε.

— Δὲ χωρεῖ ἀμφιβολία, φώναξε. Τὸν βρήκα! Εἶναι ὁ πινακοκλότης τοῦ «Ἄσπρου Γάτου» ὁ ἐπιλεγόμενος Στριμμένος καὶ θὰ σὰς τ' ἀποδείξω εὐθὺς.

Ὅλοι σήμωσαν ν' ἀκούσουν.

— Μὰ εἶναι ἀπλούστατο, ἐξακολουθῆσε ὁ Αὐγουστος. Κοιτάξτε τὸ πλαστρὸν τοῦ Πατατούκα. Εἶναι τσαλακωμένο καὶ λερωμένο. Μὰ ξεχωρίζει κανεὶς εὐκολα, στὴ μέση, κοντὰ στὸ μέρος, ὅπου ἦταν τὸ διαμάντι τέσσερις λεκέδες λαδερούς, ποὺ παριστάνουν ἀκριβῶς ἓνα χέρι. Πολὸ πιθανὸ τὸ χέρι αὐτὸ νὰ ἦταν τοῦ κλέφτη, ποὺ μέριαισε τὸ πλαστρὸν γιὰ νὰ χώσει μέσα τὸ χέρι του νὰ πάρει τὸ κόσμημα, ποὺ θὰ τὸ εἶδε τὴ στιγμή τῆς μεταφορᾶς τοῦ Πατατούκα στ' ἀμάξι. Οἱ λεκέδες εἶναι λαδεροί, ἀρα τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἔχει ἐπάγγελμα καλύτερο. Τέλος αὐτοὺς τέσσερις λεκέδες ὑπάρχει ἓνα κενό: λείπει τὸ μεσιανὸ δάχτυλο. Εἶναι, καθὼς βλέπετε, πράγματα ἀπλούστατα.

Ὅλοι κοιτάχτηκαν μὲ θαυμασμό. Ὁρισμένως ὁ φίλος τους ἦταν γερὸ μυαλό. Περισσότερο ἱκανοποιημένος ἦταν ὁ Πατατούκας.

— Βλέπετε, εἶπε, ὅτι δὲ σὰς ἔλεγα φέμματα καὶ ὅτι ποὺ τὸ κλεψάν...

Μὰ ὁ Ποῦμ-Ποῦμ τοῦκοψε ἀμέσως τὴ φόρα.

— Ἄο! σιωπὴ! Μιὰ φορὰ στὴ ζωῆ σου εἶπες ἀλήθεια καὶ σὺ, δὲν ἀξίζει δὲ νὰ τὸ πάρεις καὶ ἀπάνω σου!

Ὅσο γιὰ τὸ Μοκοκό καὶ τὴν Ἰαλέ, αὐτοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ σταθεῖν.

— Ὁ Στριμμένος ἔχει τὸ διαμάντι! Πάμε νὰ τοῦ τὸ πάρουμε. Ἐμπρός!

γῆτης συχαινόταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν ἀστυνομία!

Τὸν ἐκλείσαν λοιπὸν σ' ἓνα δωμάτιο καὶ ἡ κυρὰ-Γρίπω ἀνέλαβε νὰ τὸν φρουρεῖ. Εἶχε καὶ αὐτὴ τὸ συμφέρον τῆς...

* *

Τέλος, ξεκίνησαν γιὰ τὸν «Ἄσπρου Γάτου», ὅπου ἔφτασαν στὶς ἔντεκα.

Ὁ Μοκοκό, ποὺ ἤξερε καλά τὰ κατατόπια, ὀδήγησε τοὺς φίλους του ἀπὸ μιὰ πλάγια εἰσοδο, ἀπ' ὅπου ἐμπαιναν οἱ προμηθευτές καὶ τὸ προσωπικό.

Ἐφτασαν ἔτσι ὡς τὴν κουζίνα, ὅπου ἦταν τὸ βασιλεῖο τοῦ Στριμμένου. Μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο, γεμάτο πιάτα, ποτήρια καὶ ἀχνούς ἀπὸ ζεστὰ νερά, ὁ Στριμμένος πηγαινοερχόταν μὲ τὴ βούρσα στὸ χέρι, λερωμένος, λαδωμένος, μὲ μιὰ πελώρια ποδιὰ δεμένη μπροστὰ του, ἐνῶ τὰ πιaticὰ ἔκαναν δαιμονισμένη φασαρία.

Ἦταν ἀσχημος καὶ κακοφτιασμένος καὶ τὰ μαλλιά του κολλοῦσαν στὸ μέτωπό του ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.

Ὅταν εἶδε τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ποὺ ἐμπαιναν μέσα στὰ κατατόπια του, τοὺς ἔβριξε κάμποσες ματιές μὲ τὰ κοκκινισμένα μάτια του, ἔμεινε μιὰ στιγμή ξαφνισμένος καὶ τέλος εἶπε μὲ τὴ βούρσα του κρεμασμένη στὸ χέρι.

— Τί γυροῦτε; Δὲ μπαίνουν ἐδῶ μέσα...

Μὰ οἱ παλιάτσοι δὲν ἔδωσαν προσοχὴ σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Μπήκαν ὅλοι μέσα καὶ ἐκλείσαν πίσω τους τὴν πόρτα.

«Τὸ διαμάντι! γρήγορα τὸ διαμάντι!...» (Σελ. 281, στ. α')

— Πρὶν φύγουμε, εἶπε ὁ Αὐγουστος, πρέπει νὰ διπλοκλειδώσουμε τὸν Πατατούκα. Ὅσο καὶ ἂν μετάνοιωσε, οἱ λογαριασμοὶ του μένου ἐκκρεμῆς καὶ θὰ τοὺς κανονίσουμε ἀργότερα.

Ὁ Πατατούκας ὑποτάχτηκε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση. Εἶχε καταλάβει ὅτι βρισκόταν στὰ χέρια τους καὶ ὅτι μιὰ λέξη τους ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τὸν συλλάβει ἡ ἀστυνομία. Κι' ὁ ψευτοκαθη-

